

Ayşe Arman

aarman@hurriyet.com.tr

Kırmızı Çizgi ile sayfadaki cinsiyetçi içerikleri görmek için tıkla.

Alya ile beş günlük anaokulu maceramız

16 Eylül 2006

BİRİNCİ GÜN

Allah'ım ne kadar yakıştı!

Kırmızı pilili, mini minnacık bir etek.

Üstünde "Little Land" yazan beyaz bir tişört.

Beyaz sandaletler.

Kafasına da kıyafetiyle asorti olsun diye, kıvrıkcık saçlarının içinden fıskırdığı tüylü kırmızı bir lastik takıyorum.

İşte benim dünya şekerı fırlama kızım artık hazır.

Üzerindeki de kızımın okul forması.

"Hop! Ne okulu?" diye atlamayın hemen.

Anaokulu.

Dubai'de böyle bir rüzgar esiyor, bu yaştaki bütün çocuklar anaokuluna kaydoluyor. Bizimkinin eksik kalacak halı yok ya. Hem bütün gün kalmayacak, sadece dört saat. Şahane arkadaşları olacak, sosyalleşecek, son zamanlarda oyuncaklarını body'sinin içine filan sokar oldu, vermiyor, bütün bu huyları geçecek, paylaşmayı öğrenecek.

Üç ay içinde İngilizce kapmaya da başlar diyorlar.

Oh ne álá!

Ben zannediyorum ki, çocuğum için çok iyi bir şey yapıyorum. İşleri bu hale getirinceye kadar öldüm öldüm dirildim.

Beş okul gezdim. Biri Fransız sistemiydi, fazla klasik ve disiplinli, sildim. Diğeri Alman sistemi, uzay üssü gibi bir yerdi, ama bekleme listesine bile giremedi. Meğer millet hamileyken, daha çocuk doğmadan, anaokullarına yazdırıyormuş. Bir de Yeni Zelanda sistemi bulduk, okulda papağan filan vardı, ben baştan çıktım ama babası istemedi.

Uzun lafın kısıası Little Land'i seçtik.

Montessori sistemi uygulaniyormuş.

Bizi çağırıldılar, anlattılar, iyi bir sistemmiş.

Esası da, çocuğun neye yeteneği varsa o alanda eğitime tabi tutmaya dayanıyormuş.

Alya'yı aldım, okula gittim, birlikte bahçede oynadık, eğlendik, döndük.

İçim rahat yani.

İKİNCİ GÜN

Sınıfımızın adı Winnie the Pooh.

Alya burayı pek sevmiş görünüyor.

Annesi yanında olan bir sürü çocukla oynuyor.

Son dakika gelişmelerinden ilk sen haberdar ol!

Bildirimlere izin vererek gündemi yakından takip et

İZİN VER

SONRA

Öğretmenin adı Christina.

"Alya rahat bir çocuk. Çok da sosyal görünüyor, merak etmeyin bir sorun yaşamayacaksınız" diyor.

Bu Christina da şahane bir kadın.

Bu okul da çok güzel.

Alya da mutlu.

Yaşasın hayat çok güzel!

Gibi sanki...

ÜÇÜNCÜ GÜN

Yine Alya ile birlikte okuldayız.

Ediler ki, "Bu hafta alışma süresi. Her gün bir saat gelin."

Koşa koşa gidiyoruz.

Sınıfın kapısının önüne geliyoruz ki...

O da ne!

Çocuğumu elimden alıyorlar.

"Siz, buraya kadar!" diyorlar.

Nasıl yani?

Şöyle yani: "Çocuğu bize bırakıyorsunuz, siz bahçeye gidiyorsunuz. Bekliyorsunuz. İşimiz bitince, biz size çocuğunuzu teslim ediyoruz, alıyorsunuz gidiyorsunuz. Ertesi gün yine getiriyorsunuz."

Biraz bocalıyorum, ama bir bildikleri vardır diye...

"Alya'cım, ben şu bankta oturuyorum seni bekliyorum" diyorum, çocuğumu elin üç İngiliz kadınına bırakıyorum.

Kapının benim yüzüme kapandığını görür görmez Alya öyle bir ağlamaya başlıyor ki, kıyamet kopuyor sanırsınız...

Ciğerleri sökülecek çocuğumun...

Şeytan diyor, bas tekme, kır kapıyı, al kızını...

Garibim, ağlarken "Anne, anne" diye haykırıyor.

Ben de ağlamaya başlıyorum.

Bahçede tecrübeli anneler diyorlar ki, "E bu iş böyle, bütün çocuklar başta ağlıyor, ama alışacak. Hem merak etme 10 dakikadan fazla ağlatmıyorlar!!!"

Bir süre geçiyor, içeride neler olduğunu bilmeden, öyle eli kolu bağlı beklemek ağır geliyor dayanamıyorum...

Kapıyı açıp gizlice bakıyorum.

Gördüğüm manzara şu: Bütün çocuklar koro halinde ağlıyor, en başta da Alya. Kıpırmızı olmuş kızımın surati. Ayakkabıları ayağından çıkmış. Tokası kafasından fırlamış. Dayanılacak bir görüntü değil.

Bütün engellerin üzerinden aşarak, birbirimize sarılıyoruz ana kız.

Öğretmeni Christina beni azarlıyor: "Bu yaptığınız hiç iyi bir şey değil. Çocuğun alışmasını engelliyorsunuz. Çocuğunuz ağlaya ağlaya sızsız olmayı öğrenecek..."

Evet ama biz ikimiz de herhangi bir uyarıyı dinleyebilecek halde değiliz.

Dışarı çıkıyoruz.

Bahçede bekleyen bir dolu anne var. İçeride çocukları ağlıyor, hiçbiri benim gibi panik yapmıyor. Yaşları Alya'dan daha büyük gerçi. Bir tek ben bu kadar panik yapıyorum. Doğrusu biraz utanıyorum, acaba yanlış bir şey mi yapıyorum? Anaokulunun müdürü geliyor, "Çocuğunuza net mesajlar vermelisiniz!" diyor. Tedirgin olursanız, o daha çok panikler. Daha çok küçük diye korkmayın, yavaş yavaş alışacak. Siz çok sert bir yöntem uyguluyorsunuz."

Ben de diyorum ki, "Ben zannettim ki, biz bir iki hafta onunla birlikte sınıfta olacağız. Yavaş yavaş alışacak. Siz çok sert bir yöntem uyguluyorsunuz."

"Biz bu sistemi 12 yıldır uyguluyoruz..." diyor ve devam ediyor "Bakın. Ben de sizin

Son dakika gelişmelerinden ilk sen haberdar ol!

Bildirimlere izin vererek gündemi yakından takip et

İZİN VER

SONRA

gibi bir anneydim. Merak eden, fikir almak için pedagoğlara, uzmanlara soran, kitaplar okuyan, ağlatmamaya uğraşan... Bu yüzden ilk çocuğum hayatla mücadele edemeyen bir çocuk oldu. Ama diğerlerinde boş verdim, ağlamaktan ölmez dedim, üçü de son derece başarılı..."

DÖRDÜNCÜ GÜN

"Alya'cım okul iyi bir şey.

Bugün de gidiyoruz.

Christina da iyi bir öğretmen.

Çok güzel de oyuncaklar var orada.

Bir de Lea var, arkadaşın.

Ben seni içeri bırakacağım ama kapının dışında olacağım.

Hiç merak etme.

Her zaman yanındayım.

Seni terk etmiyorum.

Aşkım benim.

Hadi gir içeri."

Alya içeri alınıyor.

Kapı suratıma kapanıyor.

Ve ben yine ağlama sesi duyuyorum.

10 dakika sonra ağlama sesi değiştiriyor.

Başka bir ton alıyor.

O sırada kapı açılıyor.

"Alın Alya'yı, yarın yeniden getirin" diyor.

Sarılıyorum, okşuyorum, "Bak güzel bir yer aslında burası" diyorum.

Hıçkırın çocuk sakinleşiyor, ama bu sefer de ben sorgulamaya başlıyorum:

Yanlış mı yapıyorum? Tasımızı tarağımızı toplayıp gitsek mi acaba?

"Gitmeyin" diyor anaokulunun müdürü.

"Altı hafta ağlayıp alışan çocuk var. Alya da alışacak. Burada çok şey öğrenecek. Yarın yine gelin. Aynı saatte..."

BEŞİNCİ GÜN

Yine gidiyoruz.

Bu sefer sınıfın kapısını açıp "Günaydın Alya" diyorlar ve bana dönüyorlar: "Siz bugün anaokulunun dışına çıkın lütfen..."

"Neden?"

"Zannediyor ki, bahçeye çıkınca annesini bulabilecek. Halbuki ben onu 10 dakika sonra bahçeye çıkaracağım ve görecek ki, annesi yok."

"E korkunç bir şey bu. Kendini tamamen terk edilmiş hissedecek..."

"Hayır, bize güvenmeyi öğrenecek. Anne onu buraya bıraktı gitti, ama gelecek. Siz de okulun dış kapısından içeri gireceksiniz. 15 dakika sonra bekliyoruz sizi..."

Ne diyorlarsa yaptım.

Ağlamaktan içi dışına çıktı çocuğumun.

Benim de.

Ve 15 dakika sonra birbirimize sarılmış vaziyette okulun dışında, evin yol tutmuştuk bile.

Bu dört günlük deneyim sonunda Alya bana yapışık yaşamaya başladı. Annemi

Son dakika gelişmelerinden ilk sen haberdar ol!

Bildirimlere izin vererek gündemi yakından takip et

İZİN VER

SONRA

benden alacaklar duygusu yüzünden. Oysa böyle değildi. Şimdi nereye gitsem peşimde, hep onu terk edeceğim zannediyor, evin içinde bile eteğimin dibimden ayrılmıyor. Bakalım, bu olumsuzluğu ne zaman halledebileceğim.

Annemi arıyorum. Her zamanki gibi...

"Sesin bir tuhaf ne oldu söylesene?" diyor, ağlamaya başlıyorum ve bütün hikayeyi anlatıyorum.

Annem "Saçmalama" diyor. "Kim söylüyor anaokuluna gitmeden, bağımsızlık ve hayatla mücadele etmek öğrenilemezmiş diye. Sen dört gün gittin sadece, ablan bir hafta, kardeşin iki hafta. Hiçbiriniz sevmediniz. Hayatta inandığım tek şey, kimsenin isteği hilafına bir şey yapmayacaksınız. Alya henüz küçük ve istemiyor. Alya'yı al o okuldan..."

ALTINCI GÜN

Sevgilim seyahatheydi, döndü.

Üçümüz yatakta sarmaş dolaşız.

Alya hayatından çok memnun.

Kırmızı okul eteğini de, en büyük ayısına giydirdik.

Artık okul mokul yok.

Seneye bakacağız duruma...

HAMIŞ: Bu olayın üzerine Norma Razon'u ve Feriha Dildar'ı da aradım. İki uzmandan da fikir aldım. İkisi de bu tür sistemleri sert bulduklarını söylediler. Norma Razon, çocuk eğitiminde hiçbir şeyin sert ve birden yapılmaması gerektiğini söyledi. Feriha Dildar da bağımlılıktan önce bağlılığa, daha sonra bağımsızlığa geçilmesi gerektiğine dikkat çekti. Alya yaşındaki bir çocuğun buna zorlanması travmatik sonuçlara yol açabileceğini de ekledi. Bir de tavsiyede bulundu: "Alya'yı elinden tutun, o okula yeniden gidin. O sınıfta siz varken yine oynasın o oyuncaklarla. Sonra da herkese bay bay yapsın öyle ayrılınsın oradan. İyi bir finali olsun bu okul macerasının..."

Son dakika gelişmelerinden ilk sen haberdar ol!

Bildirimlere izin vererek gündemi yakından takip et

İZİN VER

SONRA